< Înapoi la Pagina Răzvan Petre

ESOTERIKA - arhiva 2011

autor Răzvan Petre

< < Arhiva ESOTERIKA 2012

31.12.2011

Epigramă de iarnă

Urătorii ne colindă:

magii, steaua... brazii, leru'...

Mă întreb: pe ritm de samba,

cum colindă... brasileiro?...

Autor: Răzvan A. Petre

26.12.2011

Paradoxuri perene şi o soluţie comună

Budiştii se întreabă de ce trebuie să practicăm Calea în căutarea iluminării dacă Buddha se află deja în noi, după cum spun toţi înţelepţii.

Advaita Vedanticii se întreabă de ce ne simţim distincţi de celelalte fiinţe dacă, în realitate, suntem una cu Universul şi cu Divinitatea Creatoare.

Creştinii se întreabă de ce Isus se adresa ca unei alte persoane Tatălui din Ceruri dacă era unit cu El, cum ne învaţă dogma despre Sfânta Treime.

Spiritiştii se întreabă de ce am uitat vieţile anterioare şi toate celelalte cunoştinţe spirituale dacă noi suntem spiritul care s-a reîncarnat.

De ce nu e cazul să ne temem de moarte, dar trebuie să preţuim fiecare clipă a vieţii noastre?

Cum e posibilă continuitatea conştiinţei după moarte, dar experimentăm zilnic discontinuitatea ei, în starea de somn?

Toate aceste nelămuriri au un răspuns comun simplu: modelul triadic **Spirit-Conştiinţă-Minte**.

8.12.2011

Umorul poate fi voluntar sau involuntar. Poate fi **universal** (de exemplu, cel cu tentă sexuală, uneori umorul de situaţie) sau **cultural** (specific unei civilizaţii sau unei limbi anumite – mai ales umorul de limbaj).

Umorul cultural este metaforă (comparaţie fără un termen), iar degustătorul de umor completează termenul lipsă. Ca în poezie. În umor, metafora ne duce într-o direcţie total imprevizibilă; cu cât e mai nepotrivită, cu atât umorul e mai savuros. Imaginea amuzantă este "ca nuca în perete", dar vrea să pară rezonabilă. Umorul face haz de lipsa logicii profunde, de sofisme, nu neapărat a unui personaj, ci a situaţiei, a exprimării inadecvate etc. Omul prost nu prea gustă hazul de ilogică, fiindcă se ştie cu musca pe căciulă.

În rebus, în poezie, în umor, în ştiinţă, plăcerea descoperirii sensului ascuns este aceeaşi. În umorul voluntar mai apare şi pregătirea psihologică de a râde de nepotriviri, atmosfera relaxată şi uşor tensionată în sens plăcut, care deja provoacă hazul în procent de 50%.

Când umorul este explicat, nu ne mai amuză, fiindcă dispare plăcerea descoperirii "cheii" umoristice. Dacă cerem explicaţii, asta arată că suntem ori proşti, ori inculţi, ceea ce iarăşi nu ne amuză deloc...

20.11.2011

ÎNŢELEPCIUNEA INDIANĂ ÎN 4 PUNCTE (4)

Tradiţia indiană străveche a stabilit 4 caste sociale, tot prin analogie cu cele 4 elemente cosmice. Iniţial, apartenenţa la caste era stabilită conform înclinaţiilor fiecăruia, nu se moştenea. Se credea că, pe măsură ce spiritul evoluează de la o încarnare la alta, preferinţele, înclinaţiile şi comportamentul omului evoluează. În casta *sudra* sunt incluşi oamenii simpli, înclinaţi doar spre satisfacerea nevoilor fizice. Grosso modo, putem corela această castă cu clasa ţărănimii şi muncitorilor din occident. În casta *vaisya* sunt incluşi oamenii cu patimi puternice, care doresc să îşi satisfacă mai ales nevoile simţurilor şi ale intelectului. Aici pot fi incluşi afaceriştii, negustorii, intelectualii din Occident. În casta *ksatriya* sunt incluşi nobilii (în sensul evoluat), conducătorii (politicieni remarcabili, administratori iscusiţi), dar şi războinicii (în sensul specialiştilor în arte marţiale care nu se mai identifică cu trupul, neînfricaţi). De casta *brahminilor* aparţin sacerdoţii, aleşii Domnului, care au realizat comuniunea cu Divinitatea şi se oferă semenilor pentru

a-i conduce spre aceeaşi realizare spirituală. Este demn de remarcat că, spre deosebire de gândirea socială occidentală, unde ierarhia se opreşte la nivelul 3, în India cei mai respectaţi şi ascultaţi sunt *brahminii*, care nu au posesiuni materiale, ci doar strictul necesar pentru supravieţuire, dar în schimb tot efortul lor se îndreaptă spre îmbunătăţire morală şi spirituală. O societate ideală trebuie să aibă în vârf astfel de sacredoţi, oameni sfinţi, care pot îndruma cu înţelepciune conducătorii societăţii.

17.11.2011

ÎNŢELEPCIUNEA INDIANĂ ÎN 4 PUNCTE (3)

Cele 4 elemente pot fi puse în corespondenţă cu cele 4 **yuga** (epoci) prin care trece omenirea de-a lungul evoluţiei sale: Kali, Dwapara, Treta si Satya. *Kali-yuga* este epoca materialismului şi întunecimii intelectuale. *Dwapara-yuga* este epoca manipulării energiilor şi **în ea trăim astăzi,** conform marelui înţelept Sri Yukteswar. Avansul tehnologic rapid este pecetea sa. *Treta-yuga* este epoca gândirii profunde, juste şi integrate în ordinea naturii, ale cărei taine devin cunoscute, nemaiexistând pericolul de a fi utilizate egoist, ca în epocile anterioare. *Satya-yuga* este epoca luminii, adevărului spiritual, în care oamenii devin cu toţii sfinţi, premărind Creatorul Suprem în tot ceea ce fac şi având puteri demiurgice. Lumea fizică manifestă noi legi de compoziţie şi funcţionare.

Dincolo de discuţiile speculative privind durata şi aşezarea temporală a epocilor, putem spune că omenirea le cunoaşte pe toate deodată. Astfel, săracii lumii trăiesc în *Kali-yuga*. O altă parte importantă trăieşte în epoca tehnologiilor, un trai decent, dar într-o societate inegalitară. O mică parte trăieşte într-o lume ideală, intelectuală, morală - este mediul savanţilor, intelectualilor de rasă, utopiştilor etc. Iar câţiva sfinţi, care au realizat legătura cu Spiritul, trăiesc deja în Epoca de Aur, luând-o cu mult înaintea restului umanităţii.

15.11.2011

ÎNŢELEPCIUNEA INDIANĂ ÎN 4 PUNCTE (2)

Iată o exprimare lapidară, dar suficient de adevărată pentru a fi reprodusă aici. Încă din antichitate, indienii vorbeau de faptul că omul cunoaşte patru stări de conştiinţă: veghea, somnul, visul şi extazul (sau cea de-a patra stare - *turiya* -, obţinută prin meditaţia contemplativă). Ele pot fi definite simplu astfel: **Veghea** = Sunt treaz şi gândesc. **Visul** = Nu sunt treaz, dar gândesc. **Somnul** = Nu sunt treaz şi nu gândesc. **Extazul** = Sunt treaz, dar nu gândesc...

Totodată, cele 4 stări corespund prin analogie celor 3+1 lumi: lumea fizică, astrală, mentală şi divină.

11.11.2011

ÎNȚELEPCIUNEA INDIANĂ ÎN 4 PUNCTE (1)

Există o legătură între înţelepciunea indiană antică şi viaţa şi ştiinţa modernă.

Cunoaşterea antică indiană ne vorbeşte de cele **5 *tattve***, numite în Occident elemente alchimice. Ele sunt numite simbolic Pământ, Apă, Aer, Foc şi Akasha (al cincilea element alchimic – *quintesenţa*).

Elementele Foc şi Apă sunt cele mai dinamice, reprezentând expansiunea, căldura, şi respectiv contracţia, răceala. La crearea universului fizic, evenimentul numit de fizicieni "Big-Bang" poate fi pus în corespondenţă directă cu elementul expansiv – Focul. Se presupune că atunci existau doar particule elementare (electroni, protoni) nelegate. Prin intrarea în funcţiune a elementului contractiv Apă, acestea s-au condensat în atomi, molecule şi restul obiectelor cosmice.

Cele două forţe dinamice sunt izolate între ele de elementul Aer, fără de care materia s-ar crea şi dezintegra fără oprire.

Din punct de vedere subtil, forţa fundamentală a Electromagnetismului este generată de "magnetul cu 4 poli": electric-magnetic-plus-minus, unde forţa electrică corespunde elementului Foc (central), iar cea magnetică, elementului Apă (periferic).

Al patrulea element subtil, Pământul, are rolul de a fixa obiectele materiale în spaţiu. Fizica numeşte această forţă Gravitaţie, fiind o altă forţă fundamentală a universului. Unii fizicieni, precum Nassim Haramein, afirmă că Electromagnetismul şi Gravitaţia sunt **singurele** forţe elementare din natură (excluzând explicit forţa nucleară tare şi cea slabă, admise de majoritatea fizicienilor actuali). Conform ştiinţei *tattvelor*, s-ar părea că el are dreptate.

Al cincilea element, cel mai subtil, Akasha, le-a generat pe toate şi le cuprinde, totodată fiind prezent în toate obiectele universului. Akasha corespunde noţiunii fizice de continuum spaţio-temporal, adică spaţiul şi timpul. Conform filosofiei indiene, Akasha, primul element subtil, a fost creat din Minte (desigur, Inteligenţa Divină!).

08.11.2011

Despre "**Evanghelia Păcii a lui Ioan**"

Este o carte scrisă frumos de către autorul ei, Szekely - filosof, lingvist şi naturopat. Chiar este de admirat cât de ingenios a combinat citate din Biblie cu propriile sale credinţe naturiste. Dar nici un fals nu se poate susţine prea mult timp. Manuscrisele originare invocate de el nu se găsesc niciunde şi nici măcar vizita sa în biblioteca Vaticanului nu a fost confirmată. Mai mult, ulterior a

recunoscut el însuşi că unele pasaje le-a preluat *gata traduse* din Zend Avesta şi Biblie "*fiindcă semănau foarte bine*". Oricum, această carte nu face parte dintre Manuscrisele găsite la Marea Moartă.

Mi-au atras atenţia în textul "Evangheliei Păcii a lui Ioan" unele **neconcordanţe** şi **stângăcii** care desconspiră făcătura:

- Se vorbeşte despre "*fumul lui Satan*" (tutunul) acum 2000 de ani, în zona Orientului! Or, se ştie că tutunul a fost adus în Europa din America, pe la mijlocul mileniului 2 d.Hr.

- Isus le vorbeşte unor bolnavi schilozi, oameni care posteau din greu, despre cum să slăbească! Hilar. Mai mult, în antichitate obezitatea nu era o problemă atât de răspândită şi cu importanţă socială ca să justifice atâtea fraze din discursul cristic!

În rest, este o poveste scrisă cu talent, care pe unii i-ar putea convinge să adopte un stil de viaţă foarte natural, cu hrană vie, clisme şi respiraţie yoghină. În niciun caz scrierea nu aparţine apostolului Ioan şi nici altui martor al prezenţei lui Isus printre pământeni.

Amănunte despre autor la
http://en.wikipedia.org/wiki/Edmund_Bordeaux_Szekely

13.10.2011

Stima de sine şi orgoliul sunt antagonice. Stima de sine este un ecou al iubirii de Sine. În schimb, orgoliul este o urmare imediată a iubirii de ego. Apropiindu-te de Spirit, te depărtezi de ego, automat.

Smerenia este virtutea opusă orgoliului. Deci, stima de Sine şi smerenia sunt convergente, deşi sunt atitudini psihologice diferite. Smerenia este diferită de umilinţă. Smerenia este îngenunchere în faţa Puterii, Iubirii şi Înţelepciunii lui Dumnezeu, pe când umilinţa este îngenunchere în faţa oamenilor. Uneori smerenia şi umilinţa se suprapun, dar nu întotdeauna.

Demnitatea nu este totuna cu onoarea. Demnitatea are legătură cu stima de sine şi valorile umane perene, pe când onoarea este o convenţie socială, provenind din tradiţii şi cultură. Onoarea are legătură cu lezarea egoului, pe când demnitatea apără manifestarea Sinelui divin în lume. Uneori, onoarea şi demnitatea se suprapun, dar nu întotdeauna.

Stimă de sine – smerenie – demnitate

Orgoliu – umilinţă – onoare

01.10.2011

Sincronicitate! Providenţă! Câtă inteligenţă se ascunde în spatele ei! Totul a fost cronometrat dinainte, la secundă! Dincolo de conştiinţa noastră, luându-ne pe nepregătite, de era cât pe ce să ratăm evenimentul. Şi totuşi, noi înşine, cândva în urmă cu ceva timp, am comandat această întâmplare, am cerut ceva şi acum am primit, sub o formă aproape miraculoasă. Depinde însă de noi să vedem minunea sau să o considerăm o **simplă coincidenţă**...

Dacă "te ai bine" cu Cerul, nu eşti lăsat de izbelişte. Marea problemă a oamenilor este că ei se îngrijorează. Isihaştii spun chiar că "grija este un păcat". Omul trebuie să se preocupe de problemele sale, desigur, dar nu să intre în panică, adică să se îngrijoreze! Preocuparea e una, grija e altceva. Grija ne tulbură mintea şi ne împiedică să urmăm imboldurile de acţiune venite din partea îngerilor păzitori. Orice om bun este ajutat cu idei folositoare şi chiar coincidenţe providenţiale, cu condiţia ca el să se lase coordonat de inteligenţele celeste. Şi pentru asta trebuie să fie relaxat emoţional atunci când se preocupă de problemele sale presante. Dacă suntem credincioşi cu adevărat, trebuie să avem încredere în ajutorul Cerului, să nu ne panicăm. Nimeni nu e singur pe lume, nimeni nu e lăsat să cadă (dacă nu îi este sortit), ajutoare providenţiale pot veni oricând pe neaşteptate, veritabile surprize miraculoase. Iar răspunsul nostru de bun simţ ar fi să le remarcăm prezenţa şi să ne întărim credinţa în ajutorul lui Dumnezeu! Ajută-ne, Doamne, să ne scuturăm de zgura îngrijorării!

Acesta e sensul sublim al zicerii cristice: «*Uitaţi-vă la păsările cerului: ele nici nu seamănă, nici nu seceră şi nici nu strâng nimic în grânare; şi totuşi Tatăl vostru cel ceresc le hrăneşte. Oare nu sunteţi voi cu mult mai de preţ decât ele?*» (Matei 6:26) Nu te îngrijora, fii relaxat!...

28.09.2011

Doar cei **foarte optimişti** se îngrijorează de Apocalipsă. Fiindcă îşi imaginează că ei vor supravieţui!

24.09.2011

Dacă este adevărat că "la barza chioară îi face Dumnezeu cuib", nu înseamnă că trebuie să trăim cu ochii închişi! Şi apoi, a văzut cineva vreo barză chioară?!

31.08.2011

ÎNCHINÂND SLAVĂ EGOULUI

Dacă slujitorii Divinităţii afirmă că egoul trebuie diminuat, atunci **duşmanii Divinităţii** acţionează invers: ei afirmă că egoul trebuie întărit. Şi găsesc false argumente în sprijinul acestei practici. De exemplu, afirmă că egoul este fundamentul omului, nu spiritul (care e doar un fel de germene de viaţă impersonal), omul este miezul din dodoaşcă şi buricul pământului. Cu cât el are mai multă voinţă de putere, cu atât ar deveni mai valoros şi demn de a fi slujit de cei mai slabi. În domeniul metafizic, aceştia afirmă că Dumnezeu ar fi doar

creatorul care şi-a părăsit creaţia, lăsând-o pe seama creaturilor. Deci cu cât fiinţa este mai potentă, cu atât celelalte creaturi ar trebui să o venereze ca pe însăşi Dumnezeu, într-o ierarhie obedientă. Exemplele malefice pot continua la nesfârşit, ca într-o expoziţie de avortoni în formol, pe care o vom părăsi cu greaţă.

Este clar că astfel de exemplare umane posedă un ego suprainflamat, iar dovadă stau actele lor de un egoism feroce, lipsă de omenie, luptă nemiloasă pentru putere şi faimă. Aşa sunt conducătorii actuali ai lumii! Ba se mai şi mândresc cu faptul că sunt iniţiaţi în "spiritualitate", în cadrul unor întruniri secrete! De fapt, este o contra-spiritualitate evidentă, mascată însă pentru începători sub lozinci goale, tehnici de manipulare şi ameninţări voalate. Îndată ce ucenicii sunt iniţiaţi în "taina egoismului feroce", nu le rămâne decât să îl pună în acţiune, ca să capete prestigiu printre cei puternici şi să câştige teama celorlalţi. Aceasta este iniţierea în doctrina luciferică. E un amestec bizar format din vorbe pompoase şi *acţiuni drastice* despre fraternitate şi *dispreţ*, egalitate şi *elitism*, libertate şi *manipulare*, menit să adoarmă vigilenţa noilor racolaţi în organizaţie şi să le spele creierele treptat, în grade tot mai înalte, până când le intră în sânge practica universală a corupţiei, sub toate aspectele ei. Păcat că în acest joc murdar intră şi oameni capabili, adevărate valori umane, care îşi dau seama prea târziu că au slujit loiali o cauză greşită, un clan perfid, o zeitate rece şi duşmănoasă...

11.08.2011

CALEA ANTISPIRITUALĂ

Există o diferenţă fundamentală între căile spirituale benefice şi cele anti-spirituale, cum ar fi vrăjitoria. Dacă vrei să fii iniţiat pe calea vrăjitoriei, ţi se spune de la început că nu vei putea renunţa la ea şi, chiar dacă vei încerca s-o faci, iniţierile primite te vor urmări toată viaţa şi vor lucra în tine, vrând-nevrând. În schimb, maeştri spirituali autentici nu te obligă să rămâi pe calea în care ei te iniţiază. Ei ştiu că binele nu se face cu forţa, ci trebuie dorit, cerut, meritat. Sunt convinşi de beneficiile pe care spiritualitatea le aduce oricui. În schimb, vrăjitoria te ţine legat cu forţa, fiindcă îşi recunoaşte slăbiciunile şi faptul că adeptul o va găsi respingătoare, într-un moment de examen sincer al conştiinţei.

Din experienţa unor secte, organizaţii secrete şi lideri malefici se pot trage câteva învăţăminte simple:

1. După ce ţi se promite mare cu sarea, pentru a fi atras pe acea cale a pierzaniei sufleteşti, eşti ameninţat şi obligat să faci un legământ de fidelitate.

2. Dacă vei dori la un moment dat să părăseşti calea, eşti intimidat psihologic, ţi se reamintesc obligaţiile asumate şi faptul că nu mai eşti propriul tău stăpân.

3. Cei care reuşesc să "fugă" sunt pedepsiţi într-un mod specific sectelor sau vrăjitoriei şi dat ca exemplu negativ celorlalţi adepţi ai căii.

Prin urmare, dacă vă aflaţi în faţa unei opţiuni spirituale, de a alege o anumită cale, maestru, organizaţie la care să vă afiliaţi, primul lucru pe care trebuie să îl întrebaţi este dacă puteţi părăsi acea cale oricând aţi dori. Dacă vi se spune direct că NU sau dacă puteţi deduce acest lucru din comportamentul celorlalţi discipoli, atunci ar putea fi o cale a pierzaniei sufleteşti. Nu vă pierdeţi timpul cu ea!

03.08.2011

Scala etică a manipulării

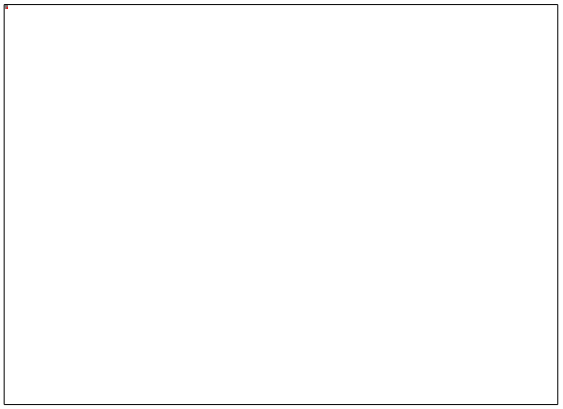

31.07.2011

Dumnezeu	Lume
Creator	Creaţie
Transcendent	Imanent
Nediferenţiere	Diferenţiere
Unitate	Separare

Tabelul de mai sus exprimă laconic ce este şi ce nu este Dumnezeul Absolut şi de ce nu poate fi înţeles cu mintea obişnuită.

Înainte de apariţia Creaţiei exista numai Dumnezeul Absolut, adică o stare, energie sau substanţă foarte fină, nediferenţiată şi unică. Dumnezeu a vrut să nu mai fie singur, şi atunci a proiectat universul. Prima etapă a Creaţiei fiinţelor a fost apariţia Conştiinţei individuale. Calităţile conştiinţei sunt voinţa, atenţia şi identitatea. **Voinţa** este calitatea Yang, activă, rajasică. **Atenţia** este calitatea Yin, pasivă, tamasică. **Identitatea** este calitatea neutră, sattvică.

Identitatea unică, singulară separă creatura de restul Creaţiei. Deci în sânul Creaţiei există separare şi diferenţiere între fiinţe şi lucruri. De aceea, doctrina Advaita Vedanta (Non-dualismul) se află în dificultate, fiindcă ea vorbeşte despre nediferenţierea şi unitatea divină unor creaturi ce trăiesc într-o realitate dual

10.07.2011

Datul acatistelor - o superstiţie de două ori nocivă: atât spiritual, cât şi psihologic.

Spiritual - este imixtiunea unui terţ între om şi Divinitate. Sub pretextul că omul e prea slab sau păcătos ca să fie auzit de Dumnezeu, preoţii catolici vindeau indulgenţe, iar cei ortodocşi citesc acatiste. Din păcate, delegând pe cineva considerat mai "sfânt" (deşi curăţenia morală a tagmei preoţilor este discutabilă) să se roage la Dumnezeu pentru reuşitele noastre, nu facem decât să ne depărtăm singuri de El... Rugăciunea simplă şi directă va fi întotdeauna auzită dacă este sinceră. Mai mult, Dumnezeu ne ştie necazurile înainte să I le raportăm noi! Şi primim mereu de la El puterea de a trece singuri peste ele. În schimb, citirea rapidă a unei liste cu prenume (nici măcar individualizate prin nume!) de pe pomelnicul cu acatiste este cu certitudine ineficientă spiritual, chiar dacă este gratuită.

De fapt, nu este chiar atât de gratuită cum ar părea la prima vedere. Credinciosul îşi creează o dependenţă de biserică şi preoţi (nu de Dumnezeu!), dar mai intervine şi o pierdere a încrederii în sine. Deci acatistele cer şi ele o plată.

Iar urmarea psihologică este foarte gravă. În loc ca omul să-şi întărească încrederea în sine, puterea de concentrare şi dorinţa de a reuşi, el se consideră din start un perdant, chiar şi în iniţiativele cele mai elementare (cum ar fi să ia un examen), se simte un handicapat incapabil să rezolve ceva prin forţele proprii, având întotdeauna nevoie de sprijinul unui popă. Acest fapt duce treptat la slăbirea minţii omului şi, pe scară socială, la slăbirea puterii mentale a naţiunii – ceea ce este evident în cazul poporului nostru în prezent. Scade voinţa proprie, forţa de rezistenţă împotriva agresiunilor mentale externe (manifestată prin toleranţa morbidă la toate módele decadente venite de te-miri-unde, prin subordonarea culturală şi prin lipsa demnităţii). O vină importantă o are şi această obişnuinţă istorică de a da acatiste.

Unii ar spune că este o formă de autosugestie, care dă roade. Dar cei care vor să folosească această tehnică, pot scrie pe o hârtie scurta rugă către Divinitate, pe care să şi-o agaţe de perete şi, trecând cu ochii peste ea, să repete rugăciunea de mai multe ori pe zi. Astfel îşi vor hrăni subconştientul cu ideea de reuşită, dar fără a renunţa la autonomia lor, şi chiar vor exersa dialogul personal, intim cu Divinitatea.

De ce să răpim bietului om bucuria nevinovată de a da acatiste? ne-am putea întreba cu naivitate. Ei bine, pentru sănătatea sa spirituală şi psihologică! Închipuiţi-vă că nimeni nu va mai da acatiste. Ce vor face atunci oamenii? Simplu, îşi vor întări voinţa de a comunica direct cu Dumnezeu, nu prin intermediari. Iar cei care nu erau adevăraţi credincioşi, ci doar superstiţioşi şi mimetici, îşi vor întări puterea voinţei personale de a reuşi prin forţele proprii. Oare efectul placebo (autoiluzionarea), posibil prezent la unii când dau acatiste, compensează urmările nefaste ale acestei practici asupra masei populaţiei, care îşi pierde zi de zi puterea de luptă cu viaţa şi cu neputinţele proprii? Credem că nu le

compensează; şi mai credem că cei mai lucizi dintre clerici ar trebui să ia ei înşişi atitudine împotriva acestei superstiţii religioase.

4.07.2011

Cum mai funcţionează karma, chiar şi la cel mai înalt nivel! Regele Mihai i-a luat puterea mareşalului Antonescu. După 4 ani, Regelui Mihai i s-a luat puterea. Oglinda istoriei. Fiecare faptă are reversul său karmic, destul de repede vine plata - sau răsplata.

24.06.2011

Haiku

O umilă picătură de apă

Pe un fir de iarbă

De miliarde de ani

În ea străluceşte curcubeul.

18.06.2011

Expresia "compatibilitate spirituală" se referă la buna înţelegere dintre spiritele încarnate. Atunci când spiritele a doi oameni nu se înţeleg, apar tot felul de discuţii sau manifestări de comportament care produc mari divergenţe în relaţia de cuplu. Testarea relaţiei dintre doi oameni o face timpul. Odată cu trecerea lui, se verifică sentimentele şi se confirmă dorinţa celor două persoane de a-şi duce viaţa împreună.

Incompatibilitatea spirituală poate apare între spirite de ranguri diferite, să zicem unul inferior şi altul superior. Ea poate apare însă şi între spirite de relativ acelaşi nivel evolutiv, dar care au meniri mult prea diferite în această viaţă, ce nu pot fi conciliate în relaţia de cuplu, în ciuda celorlalte potriviri (fizice, emoţionale, intelectuale). Ea îşi mai poate avea originea în vieţile anterioare, când cele două spirite au fost încarnate în persoane care şi-au făcut reciproc tot felul de necazuri. În această viaţă, venirea lor în contact "iscă scântei", dar uneori poate fi o regăsire karmică obligatorie, în scopul îndreptării greşelilor reciproce şi a defectelor de caracter, care ies în evidenţă mai ales în acest climat tensionat şi ostil.

13.06.2011

Spiritualitatea, per ansamblu, nu este acelaşi lucru cu experienţele paranormale, deşi pe alocuri se confundă. Dacă într-o altă încarnare ai avut parte de extaz pe săturate, în viaţa prezentă Spiritul tău nu mai este atât de interesat în obţinerea lor, ci de alte aspecte. Ne referim la spiritualitatea esenţială, care înseamnă "a face jocul Spiritului divin din tine", nicidecum a îi folosi potenţele pentru plăcerile şi vanităţile tale mistice. Cel mai mare pericol pentru un adept

este ego-ul spiritual, de care deseori poate scăpa numai în reîncarnarea următoare, când va învăța smerenia. Este foarte important pentru cei atraşi de spiritualitate să înţeleagă faptul că sufletul lor trebuie să se subordoneze intenţiilor superioare ale Spiritului. Uneori acesta nu doreşte ca omul să intre exagerat de mult în profunzimile unei vieţi dedicate religiei, ci misiunea sa poate fi una implicată în social sau în ştiinţă sau în alt domeniu foarte "pământean".

10.06.2011 - Rezistența prin umor

Teoria distilaţiei

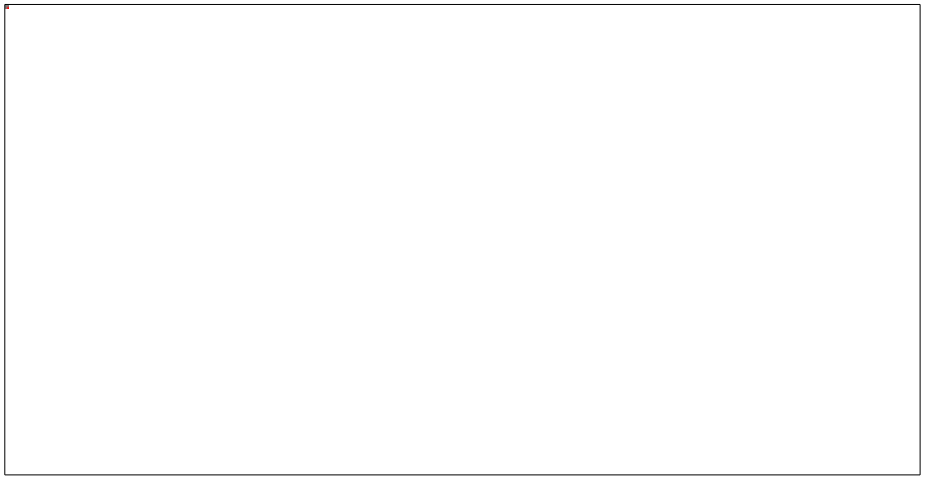

Autor: Răzvan A. Petre
10 iunie 2011

10.06.2011

Care este rostul aparițiilor spiritelor în fotografii sub forma **globurilor luminoase**? Printre altele, ele vor să ne spună că nu suntem singuri în Univers, ci dimpotrivă, aici este foarte aglomerat! Or, cum buna educaţie ne impune să fim politicoşi (sau măcar prevăzători) cu vecinii, e cazul ca populaţia lumii să reconsidere idei învechite precum "*Omul trebuie să supună natura*" (după cum se vede, natura e mult mai mult decât credeam), "*Omul are dreptul să facă orice vrea, căci nu este dator nimănui*", "*Realitatea se întinde numai până unde au descoperit-o savanţii deocamdată*", "*Dumnezeu nu există, fiindcă nu L-a văzut nimeni*" etc etc. Acum, când aproape fiecare om din lumea civilizată a avut ocazia să fotografieze sau măcar să vadă poze cu sferele luminoase inexplicabile ştiinţific, mentalitatea colectivă e pe cale să sufere un salt calitativ înspre acceptarea existenţei unei lumi spirituale (sau paralele), locuite de fiinţe inteligente (spiritele), aşa cum vom deveni şi noi, oamenii, după părăsirea corpului fizic prin "moartea carnală"... Desigur că oponenţii progresului uman ne induc scepticismul, îndoiala că sferele luminoase din poze ar fi nişte fiinţe inteligente. Tocmai din

acest motiv, evoluţia omenirii este întârziată faţă de calendarul cosmic. Pământul găzduieşte prea mulţi oponenţi ai deschiderii mentale şi spirituale către o Realitate mai largă şi binevoitoare...

În cartea "Proiectul Sfera – studiu asupra entităţilor spirituale sferice" autori de prestigiu internaţional confirmă opiniile noastre, precum că apariţiile globulare sunt prezenţe non-fizice şi inteligente, într-un cuvânt, spirituale. O condiţie esenţială a unei teorii ştiinţifice este ca ea să-i conducă la aceleaşi concluzii pe cercetătorii ce o aplică separat şi independent. Este valabilă şi reciproca: dacă diverşi observatori ajung la aceleaşi concluzii plecând de la aceleaşi fapte experimentale, probabil că teoria este corectă. Cercetători din toată lumea, cu diverse profesii şi capacităţi mentale, ajung la aceeaşi concluzie: unii globi luminoşi care apar în fotografii sunt imagini ale unor entităţi invizibile, care doresc să se facă cunoscute oamenilor. Există, desigur şi o tabără a scepticilor, care neagă totul - dar nici nu pot explica nimic.

03.06.2011

În dictatura socialistă aveam puţină libertate şi mai multă responsabilitate. Toţi ne feream de toţi şi aveam grijă ce făceam şi ce spuneam. În democraţia capitalistă avem multă libertate şi mai puţină responsabilitate. Fiecare face orice îi trece prin cap şi nimeni nu se crede dator să dea socoteală de nimic. O societate ideală este cea în care libertatea este echilibrată de o responsabilitate pe măsură.

În socialism tânjeam după mai multă libertate. Şi am obţinut-o până la urmă! În democraţie tânjim după mai multă ordine. Până la urmă, ea va veni, nu ştim cum. Sunt două alternative: fie va fi o dictatură de catifea, impusă de păpuşarii lumii, fie va fi o lume a înţelepciunii şi solidarităţii.

27.05.2011

Ştiinţa începe unde se termină superstiţia. Filosofia începe unde se termină ştiinţa. Religia începe unde se termină filosofia. Spiritualitatea începe unde se termină religia. Iar unde se termină spiritualitatea se revelează Esenţa realităţii.

24.05.2011

Meditaţia Vipassana înseamnă conştientizarea respiraţiei fără a o influenţa în niciun fel. Pe parcurs, mintea tinde să vagabondeze, iar atunci atenţia trebuie readusă în zona nasului. Respiraţia se aseamănă unei rugăciuni repetitive. Fiecare respiraţie este o venerare a Vieţii.

Efectele acestei practici simple, exersate constant, se fac simţite ca putere de înfrânare a emoţiilor distructive şi control al gândurilor nedorite. Vipassana trezeşte în noi şi ne exersează atenţia trează, observarea detaşată a fluxurilor psihomentale. Tocmai alternanţa de la minte la corp din timpul meditaţiei ne ajută să ne antrenăm mintea de a reveni, în viaţa cotidiană, tot mai des şi mai uşor de la vârtejul realităţii la observarea ei detaşată, de la trăire la conştientizare.

Toată viaţa noastră este ca un film, mintea fiind sala de cinema. Filmul lumii e foarte captivant, cu plăcerile şi suferinţele sale, şi curge continuu. Meditaţia Vipassana ne învaţă să introducem cât mai des scurte calupuri publicitare cu mesaje de tipul: "*Acesta e un film. Nu te lăsa iluzionat!*". Poate părea neplăcut pentru cei care vor să trăiască filmul nederanjaţi, dar numai fiind treji în mijlocul acţiunii o putem controla. Acesta este şi unul din semnele înţelepciunii: autocontrolul prin conştientizare. Să fii treaz e o provocare permanentă, fiindcă filmul vieţii e foarte atractiv. Doar când dormi, mintea se odihneşte, iar filmul lumii se întrerupe. De fapt, lumea nici nu există fără minte, aici, în interiorul creierului se petrece toată acţiunea. Vipassana ne învaţă că nu întâmplările exterioare sunt importante, ci reacţia noastră la ele, în interior capătă ele realitate.

Oricât ar fi de dureroasă trezirea la început - constatând că noi înşine suntem principalii vinovaţi de suferinţele noastre -, totuşi ea ne oferă simultan o fericire spirituală, de negăsit în tumultul lumii. Acest fel de fericire este diferită de plăcerea resimţită atunci când, de exemplu, ne satisfacem o dorinţă fizică. Plăcerea fizică este însoţită, ca o umbră, de suferinţă. Ataşamentul şi aversiunea sunt cele două feţe inseparabile ale aceleiaşi monezii. Când ne lipseşte plăcerea, suferim inevitabil. Când trăim plăcerea, suferim la gândul că ea se va sfârşi, ori de teama să nu se termine. Condiţia umană este supusă acestui joc al impresiilor psihomentale duale, care ne mână în viaţă.

Fericirea spirituală nu depinde de nimic exterior, ea vine din apropierea de spirit. Spiritul este sediul fericirii, iar semnul apropierii de el este atenţia trează, conştientizarea detaşată, precum şi fericirea necondiţionată, fără un motiv anume.

11.05.2011

În general, credem că spiritualitatea poate să ne mai aştepte, că nu este nicio grabă, avem eternitatea la dispoziţie pentru a ne apropia de cele sfinte. Poate tocmai de aceea, Biserica a exclus învăţătura despre reîncarnare dintre dogmele sale. Ca omul să nu amâne apropierea de Dumnezeu. Se pare că strategia Bisericii nu prea a dat roade. Sau poate că tocmai ascunderea adevărului a fost răzbunată prin depărtarea multor oameni cumsecade de Biserică.

Să revenim. Prin urmare, ne spunem că *Dumnezeu are veşnicia la dispoziţie să ne aştepte, dar noi avem doar câţiva ani ca să ne bucurăm cum se cuvine de cele pământeşti. Călugării au optat "pe barba lor" pentru stilul ascetic. Noi trebuie să muncim pentru a ne întreţine familia, avem atâtea lucruri de realizat în lume. Nu avem timp şi nici înclinare spre cele bisericeşti.*

Această perspectivă asupra spiritualităţii este viciată de neînţelegere. Religia şi biserica nu sunt acelaşi lucru cu spiritualitatea. Prin urmare, nu trebuie să luăm modelul călugărilor sau preoţilor de referinţă pentru viaţa spirituală. Spiritualitatea înseamnă apropierea sufletului nostru de spiritul din noi. Spiritul divin există deja în noi, trebuie doar să-l descoperim. Spiritualitatea este o acţiune psihologică, interioară, de autocunoaştere şi desăvârşire morală. Desigur, credinţa în Dumnezeu ne ajută, urmarea unei religii ne poate ajuta, dar efortul să fie

îndreptat spre interior, nu spre ritualuri, tradiţii, stiluri monastice. Oriunde ne-am afla şi orice am profesa, putem să ne găsim răgazul de a ne interioriza, a ne analiza gândurile, faptele, să ne facem un examen de conştiinţă şi să ne propunem un program de autoperfecţionare morală, spre a semăna cu idolul religios sau idealul nostru filosofic.

06.05.2011

Marii sfinţi au lăsat în urmă înscrisuri inspirate şi fapte dumnezeieşti. Amintirea lor este un prilej de meditaţie pentru oamenii prezentului. Dar sfinţii au murit, aparţin trecutului mort. Ce facem noi, oamenii vii, cu moştenirea lor spirituală? O slăvim ca pe o relicvă de neatins sau ne dinamizăm şi noi cu Duhul Sfânt? Celebrarea amintirii sfinţilor e un gest frumos şi politicos. Dar sfinţii nu sunt mulţumiţi. Ei vor să vadă exemplul lor contaminând pe cât mai mulţi dintre cei vii. Nu în aceeaşi formă, dar păstrând devotamentul pentru Bine şi Adevăr. Sunt trişti văzând superficialitatea cu care îi omagiem. Ei au ars pe dinăuntru de dorul lui Dumnezeu. În schimb, scopul nostru pare a fi doar păstrarea tradiţiei şi producţia de fetişuri. Fetişuri "sfinte" de consum...

26.04.2011

Isus le spunea ucenicilor: "*Când vă rugaţi, să credeţi că aţi primi deja ceea ce aţi cerut*". Aici nu e vorba de autosugestie pozitivă, de iluzionare benefică. Voinţa este diferită de gândire. Cu ajutorul Inteligenţei ne stabilim ţeluri posibile şi dezirabile, dar Voinţa nu stă să analizeze. Voinţa este formată dintr-un scop şi o energie lansată către acesta. Este ca şi cum ai trage cu pistolul: îl poţi orienta în diverse direcţii, dar odată ce apeşi trăgaciul, eşti sigur de efectul devastator al glonţului. "Credinţa" de care vorbeşte Isus nu este o convingere intelectuală în urma unei predici sau dezbateri, ci este siguranţa în efectul Voinţei spirituale. El a exprimat în cuvinte *efectul* angrenării Voinţei autentice, nu *mijlocul* intelectual prin care poţi obţine succesul. Voinţa este o forţă distinctă, nu e produsă de gândire, ci colaborează cu ea. În acest sens, "credinţa" nu este raţională. Uneori poate părea chiar naivă. De fapt, numai un om naiv îşi poate închipui că poate realiza o minune, nu-i aşa? Şi totuşi, oamenii realizează şi minuni, adică fapte dincolo de raţiune – prin Voinţă spirituală. Odată ieşit pe ţeavă, glonţul va pătrunde în orice material...

Voinţa acţionează dintr-o dată, imparabil, furtunos. Cu totul altfel acţionează tehnica autosugestiei, care înlocuieşte treptat obiceiurile greşite. Efectul Placebo ţine de Voinţă, nu de autosugestie...! Tocmai de aceea, devenind conştient de "minciuna placebo", efectul său nu mai poate fi reprodus (la fel de eficient) prin sugestie şi autosugestie conştientă. Una e să foloseşti Voinţa, alta e să intelectualizezi, să imaginezi. Voinţa şi Imaginaţia sunt energii spirituale diferite.

23.04.2011

În esoterism se spune: "*Când există un conflict între imaginaţie şi voinţă, întotdeauna învinge imaginaţia*". O consider o exprimare neinspirată. Cuvântul "voinţă" se referă aici la exprimarea verbală a unei dorinţe, cum ar fi "*aş vrea să*

realizez cutare lucru". Dar aceasta nu este Voinţă, ci doar cuvinte sau gânduri oarecare. Voinţa adevărată este o forţă de neînfrânt. Revenind la aforism, în conflictul dintre gânduri şi imaginaţie va învinge imaginaţia. Dar la ce se referă cuvântul "imaginaţie"? La obiceiurile mentale de a vedea realitatea într-un anumit fel, cu simple variaţii de formă. Prin urmare, chestiunea se pune altfel: cât şi cum poate Voinţa să înlăture rapid nişte obiceiuri mentale dăunătoare şi nedorite.

Uneori este posibil să le înlături instantaneu printr-un act de Voinţă. De exemplu, îţi promiţi că "*din acest moment nu voi mai fuma niciodată*" şi te vei ţine de promisiune, în ciuda oricăror ispite. Mândria de a te ţine de cuvânt îţi va da o plăcere mult mai mare decât cea a fumatului. Alteori e nevoie de o susţinere repetată a intenţiei ferme de a învinge vreun obicei, cu acelaşi deznodământ fericit. În concluzie, **în conflictul dintre Voinţă şi rutină va învinge întoteauna Voinţa, dacă este adevărată**.

Voinţa este cea mai puternică energie din Univers. Ea chiar l-a creat, din gânduri. Voinţa este o calitate spirituală care se răsfrânge şi asupra minţii. Când facem lucruri pe care le regretăm ulterior, ele nu sunt generate de Voinţă, ci sunt mai degrabă o lipsă de Voinţă sau o neatenţie a spiritului. Atunci mintea se lasă manipulată de obiceiuri mentale preexistente sau de influenţe exterioare. Dar când sufletul este în armonie cu spiritul, Voinţa omului nu este doar de neînvins, ci şi înţelept orientată. Deci secretul succesului este elevarea sufletului până la obţinerea rezonanţei cu puterile spiritului, când Voinţa şi Concentrarea spirituală se manifestă neîngrădit în viaţa omului. Iată de ce este importantă practica spirituală: aduce împreună sufletul şi spiritul. Cuvântul "yoga" înseamnă unire. Pe scurt, asta ar fi chiar definiţia spiritualităţii şi dintr-o perspectivă psihologică: **spiritualitatea este unirea sufletului cu spiritul**.

20.04.2011

Triada divinităţii s-ar putea exprima astfel:

Forţa primară divină	**Efectul divin absolut**
Voinţă	Putere
Inteligenţă	Cunoaştere
Iubire	Fericire

Spiritul uman, în calitate de scânteie divină, are aceleaşi potenţialităţi ca şi Dumnezeu: putere absolută, cunoaştere absolută, fericire absolută - cu condiţia să îşi pună la treabă voinţa divină, inteligenţa divină şi iubirea divină... Această forţă treimică se face simţită şi în psihologia umană, denumite fiind drept **voliţie, cogniţie şi afectivitate**, desigur, cu anumite conotaţii limitative specifice omului. Voinţa, Inteligenţa şi Iubirea sunt independente una de cealaltă, oamenii le manifestă în proporţii diferite, iar antrenamentul pentru a deveni o fiinţă perfectă ar trebui să cuprindă toate cele 3 direcţii de optimizare, simultan. Spre exemplu, tehnicile sportive dezvoltă exclusiv Voinţa, îndemnurile creştine, Compasiunea, iar educaţia modernă, Inteligenţa. Fiecare în parte nu acoperă însă celelalte 2 laturi complementare.

O voinţă dusă la extrem, imbatabilă, ne poate face să simţim o mare fericire, **extazul invincibilităţii**. Inteligenţa extremă, şi ea poate oferi un extaz mental, aşa cum resimt, de exemplu, marii savanţi când descoperă o nouă taină a naturii – **extazul cunoaşterii**. Însă cel mai simplu este să simţim fericirea când ne umplem fiinţa de Iubire. Chiar şi cea mai mică mostră de Iubire ne duce pe culmi de fericire. Iubirea are multe expresii umane, printre care compasiunea, altruismul, erosul, prietenia, generozitatea etc. Sursa Iubirii este Spiritul, născut din beatitudinea Divină. Deci extazul poate fi atins cel mai uşor prin accesarea energiei **Iubirii spirituale**, adică prin deschiderea sufletului către Spirit.

10.04.2011

Umorul e sănătos dacă e presărat doar ca un condiment în supa realităţii. În exces, devine laxativ şi perverteşte gustul. Mass media a tot pompat mîştoul în capul românului până i-a deviat gustul de umor sănătos într-unul de batjocură bolnavă.

Umorul este ca o oază vitală de protecţie psihică şi elevaţie, dar dincolo de el se întinde deşertul nesfârşit al batjocurii. Limita dintre ele este invizibilă, dar le putem separa prin efectul lor: benefic, în cazul umorului, şi distructiv, în cazul batjocurii.

07.04.2011

Dacă nu vei putea păstra un surâs interior când treci prin suferinţe şi necazuri, este aproape sigur că vei duce în spate acest rău mult timp de acum înainte, chiar şi după ce suferinţa se va fi sfârşit. Vei vrea să te răzbuni sau vei căpăta fobii, antipatii, o ură inexplicabilă etc, adică vei perpetua răul suportat, sub diverse alte forme. Buddha spunea: "când nu reacţionezi lăuntric la răul care ţi se face, tot atâta rău moare în lume". La acelaşi lucru se referă şi toleranţa creştină – îl ierţi pe cel care ţi-a greşit nu de dragul lui, ci pentru binele tău. În exterior poţi reacţiona - uneori chiar se impune fermitate -, dar lăuntric nu trebuie să porţi nicio ranchiună personală, căci tu nu te lupţi cu omul – o biată fiinţă izbită de colo, colo -, ci cu răul. Răul este un văl de iluzie aruncat peste realitatea binelui.

Diferenţa dintre sfinţii şi martirii închisorilor comuniste este că sfinţii au reuşit să îşi ierte torţionarii. Această iertare este un adevărat miracol. De obicei, oamenii merg pe urmele lăsate de rău în sufletul lor, brazde adânci care le dau direcţia atitudinilor şi comportamentelor viitoare. Sfinţii închisorilor au înţeles asta şi au vrut să se elibereze de condiţionarea psihică malefică. Când poţi să ierţi ceea ce este "de neiertat", cu adevărat te-ai eliberat din cea mai grea sclavie, sclavia resentimentelor.

30.03.2011

Cât de dreaptă este legea karmei? De ce să sufere un om nevinovat din cauza altuia vinovat? Iată o explicaţie simplă: Deoarece karma are o acţiune în **spaţiu** şi **timp** (karma **colectivă**, respectiv **individuală**).

De exemplu, cum sunt priviţi românii în Occident din cauza hoţilor, escrocilor, cerşetorilor care au năvălit acolo. Am ajuns să ne fie ruşine să ne declarăm originea în străinătate, ca să nu fim catalogaţi drept persoane inferioare... Deci, karma colectivă are o influenţă importantă. Suferă cei nevinovaţi din cauza celor vinovaţi, prin extinderea **spaţială** a păcatului.

La fel putem privi karma individuală. Numai că de data aceasta, păcatul se extinde **temporal**. Va suferi un om din viitor din cauza greşelilor noastre de acum. Omul din viitor putem fi chiar noi peste câţiva ani, sau alt om, peste secole. Nu contează schimbarea formei umane, ci **apartenenţa la aceeaşi identitate spirituală**. La fel cum, în cazul karmei colective, contează **apartenenţa la aceeaşi identitate etnică**.

Într-adevăr, legea karmei nu pare a fi umană, ba este chiar severă, dar perfect justă din perspectiva universului, înţeles ca o imensă Fiinţă eternă.

Iată o altă analogie: Frunza are un rol important în vieţuirea copacului, dar ea toamna se veştejeşte şi moare, fiindcă nu frunza face copacul, ci copacul face frunza. Viaţa omului e ca o frunză efemeră, cu rolul de a hrăni copacul spiritului.

Ce putem face noi, ca indivizi mărunţi, în diminuarea karmei colective? Oare nu este un efort peste puterile unui om? Putem face exact acelaşi lucru ca pentru diminuarea karmei individuale, şi anume să ne apropiem comportamentul de perfecţiunea morală, prin comuniunea tot mai profundă cu spiritul divin din noi. Karma nu se şterge instantaneu, ci prin efort perseverent şi răbdare, de multe ori chiar părându-ne că nu vom atinge vreodată finalul fericit... E valabil atât pentru karma individuală, cât şi pentru cea colectivă. Un om luminos împrăştie lumina în jur, alungând umbrele din sufletele semenilor săi. Perfecţiunea este contagioasă, ca şi păcatul, dar necesită timp. Să nu uităm însă că Fiinţa universală evoluează în eternitate şi are multă răbdare cu noi, celulele Sale.

Aceasta ar fi partea negativa a karmei, venită pe cale spirituală. Însă există şi partea pozitivă. Un exemplu evident sunt copiii precoce, incredibil de dotaţi. Dacă omul s-ar naşte fără a prelua nicio moştenire spirituală, practic nu ar avea niciun talent, nicio calitate din vieţile anterioare. Ar începe viaţa de om de la zero, adică ar fi absolut mediocru, dacă nu chiar inferior în cele mai multe aspecte. În schimb, calităţile cizelate de-a lungul multor vieţi trecute, rămân undeva în perispirit şi dau din nou rod atunci când sunt create condiţiile propice, ajutând omul să evolueze mai rapid şi pe nivele tot mai înalte...

22.03.2011

"Totul e bine, totul e bine!", spun înţelepţii. Lumea e nedreaptă pentru că oamenii nu îşi urmează calea dreaptă. Şi atunci, de ce să ne mai plângem?! Există o armonie cosmică ce funcţionează atât în bine, cât şi în rău. Totul e just în lume. Şi nu se poate refuza nimănui să-şi utilizeze liberului arbitru, fie şi într-un mod incorect. Dar nu oricine îi va cădea victimă, căci oamenii nu se află egal distanţaţi de pericol.

17.03.2011

JAPOcalipsa, acum! Cu ce a greşit poporul japonez, atât de paşnic şi harnic, să suporte o aşa mare nenorocire?!

- Oamenii de ştiinţă pot oferi nişte **cauze naturale**, dar nu pot specifica vreun scop al calamităţilor.

- Escatologia vorbeşte despre **scopul** apocalipsei, adică sfârşitul lumii actuale, în speranţa într-o viaţă mai bună pe Pământ.

- Doctrina karmei oferă o **cauză spirituală** a sinistrelor, şi anume destinul colectiv de suferinţă, provocat de faptele strămoşilor noştri, ca neam. Chiar şi în popor se spune că "*păcatele părinţilor sunt plătite de copii*". Ar trebui, deci, să ne amintim de atrocităţile războinicului Imperiu Nipon, ca să înţelegem că faptele de vitejie ale antecesorilor nu rămân nepedepsite, indiferent de motivaţiile "patriotice" care îi mâna în luptă. Violenţa aduce înapoi suferinţa, chiar peste decenii sau secole. Aceasta este legea justiţiei divine. Ne vine poate greu să o înţelegem. De ce, adică, să sufere alţi oameni în locul celor care au greşit???

Ispăşirea karmei colective are şi un **scop spiritual**, şi anume purificarea de răul care curgea nevăzut în venele poporului calamitat. Aţi observat, poate, că oamenii devin mai buni, mai toleranţi după o mare nenorocire!... Aceasta pentru că, prin suferinţă, omul degajă o mare parte din energia negativă stocată în biocâmpul fiinţei sale, care se manifesta tăcut în faptele şi atitudinile lui.

Justiţia divină este aparent oarbă şi inumană. Asta, pentru că nu o putem înţelege din perspectiva eternităţii. Noi limităm viaţa la durata trupului nostru. Ce-i înainte şi după, nu mai contează pentru noi. În realitate, viaţa continuă permanent, sub diverse forme, dar este aceeaşi viaţă. Viaţa colectivităţii este la fel de reală ca viaţa unui individ. Cunoscând legea implacabilă a karmei, ar trebui să devenim mai responsabili de faptele noastre, individuale şi colective. Să nu ne mai pripim să-i lovim pe alţii, chiar dacă credem că merită. "*Cu ce măsură măsori, cu aceeaşi măsură ţi se va măsura. Cine ridică sabia, de sabie va pieri. Cine sapă groapa altuia, cade singur în ea.*"

14.03.2011

Unii oameni sunt capabili de multă ură şi încrâncenare împotriva celor cu care nu sunt de acord. Aceste "calităţi" sunt foarte mult apreciate şi exploatate în domeniul politic. Iată deci că morala creştină se exclude din politica actuală… Şi unii mai voiau să declare Europa drept "zonă creştină"…

11.03.2011

Televiziunile noastre se închină ZEULUI-BAN, iar lucrătorii de acolo sunt marcaţi, de sus în jos, de ideologia materialistă, pragmatică. La aceasta se mai adaugă şi lupta zilnică cu minutele de emisie, un stres permanent ce nu-i lasă să fie sensibili şi la realitatea spirituală. Personalitatea lor se dizolvă în obligaţia de a respecta scenariile impuse de şefi şi de rating. În final, toţi au un singur scop: să îşi încaseze salariile frumoase, nu să facă lucruri frumoase. Din aceste motive, probabil, **spiritualitatea autentică** nu îşi găseşte încă locul în televiziunile

româneşti. Nu că nu şi l-ar putea găsi, dacă i-ar fi oferit de nişte realizatori destupaţi la minte şi creativi, cum se mai întâmplă prin lume. Dar climatul de lucru în televiziunile noastre este unul dictat numai şi numai de puterea banului, închistat în şabloane şi subordonat părerii proştilor. Se merge pe linia minimei rezistenţe, adică să dea poporului lucruri simplu de digerat (divertisment, batjocură, violenţă etc). Este şi motivul pentru care televiziunile îşi pierd, încet, dar sigur, audienţa, în favoarea internetului. Din nişte fabrici de bani, televiziunile private se transformă, treptat, într-un fel de "private"... Poate că, până la urmă şi luând exemplul ţărilor civilizate, vreun producător deştept va înţelege că o **emisiune spirituală** bine realizată (serioasă, diversificată, interactivă, educativă) ar atrage o audienţă gigantică. Populaţia României este pregătită şi va fi receptivă la un astfel de eveniment cultural şi social... Sau trebuie să aşteptăm vreo catastrofă naţională (ca în Japonia), care să ne spiritualizeze brusc şi forţat? Televiziunea nu este un simplu "mijloc de producţie" ori instrument politicianist, ci şi un factor de progres şi educaţie. Directorii şi patronii de televiziuni ar trebui să înţeleagă că au o responsabilitate morală majoră pentru prezentul şi viitorul acestui popor. Prea li s-a urcat puterea la cap acestor profitori ai celei de "a patra puteri din stat"!...

07.03.2011

Maestrul Yogananda spunea aşa: "*Dacă ţii închişi ochii înţelepciunii, lumea pare, într-adevăr, o creaţie nedreaptă. De aceea, realizează că eşti copilul lui Dumnezeu şi, trăind în perfectă armonie cu El, vei vedea că viaţa nu este decât un film, un hobby al Divinului – şi atunci vei fi capabil să trăieşti fără să te mai afecteze nimic rău.* **Numai aceia care o privesc cu prea multă seriozitate suferă**. *Şi din cauza acestei suferinţe, ei nu înţeleg de ce a creat Dumnezeu o lume atât de crudă.*"

Viaţa este reală şi trebuie trăită cu responsabilitate. Dar când Îl cunoşti pe Dumnezeu, este ca atunci când compari visul cu starea de veghe – realitatea Sa este incomparabil mai vie, mai intensă. Când te trezeşti, nu poţi nega că ai visat, dar visul nu are nicio influenţă asupra faptelor tale de peste zi. Este preferabil să visezi frumos, dar când apare un coşmar, cel mai bun lucru este să te trezeşti şi să te linişteşti. Aşa e şi cu viaţa. Când suferi, cel mai bine este să-ţi doreşti Trezirea, Iluminarea, ieşirea ta din egocentrismul ce te face să-ţi plângi de milă. Privindu-te detaşat, ca un spectator al propriului film, te translatezi în planul Realităţii, putând suporta mai bine scenele dure din film.

Dar cine visează doar frumos nu mai vrea să se trezească şi abia aşteaptă să se culce. Suferinţa este omniprezentă ca să ne îndemne să îl dorim pe Dumnezeu cel Real. Eşti invidios pe alţii că nu suferă ca tine? Crezi că vei fi fericit dacă suferinţa va înceta? Poate că da. Însă acea fericire este doar o uşurare de o clipă, pe care apoi te vei teme să nu o pierzi, reintrând astfel în circuitul fricii de suferinţă, care este mai perversă decât suferinţa în sine.

01.03.2011

"*Omul nu poate nimic fără Dumnezeu*", spun cei care se dau foarte pioşi. Este o afirmaţie gravă, care, în loc să ne apropie de Divinitate, ne descurajează, ne

decepţionează şi ne supune voinţei celor mai puternici dintre noi. În fond, suntem convinşi că Dumnezeu este greu de atins şi că nu ne va satisface orice dorinţă... Deci ar trebui să aşteptăm toată viaţa mila Sa, ca nişte cerşetori neputincioşi, nedemni şi frustraţi.

Dimpotrivă, trebuie să credem că omul îl are pe Dumnezeu în el, sub forma spiritului său individual. Desigur că putem primi ajutoare nesperate de la îngerii păzitori, de la spirite elevate şi puternice care îndeplinesc Voia Divină, cu şi fără rugăciunile noastre fierbinţi. Dar nimeni şi nimic nu poate suplini voinţa spiritului încarnat în corpul şi sufletul nostru. Acest spirit însuşi este o parte din Divinitate, are calităţi divine. Voinţa este suprema armă spirituală. Deci omul poate orice tocmai fiindcă în el este prezent Dumnezeu, prin reprezentantul său – spiritul individual care ne dă identitatea.

Dar, atâta timp cât confundăm spiritul cu sufletul, ar fi desigur o impioşenie să ne credem dumnezei! Sufletul nostru este imperfect şi nu prea doritor de înţelepciune. Însă, odată ce le separăm, putem afirma fără modestie că Dumnezeu locuieşte în noi, iar puterea noastră de a face lucruri bune şi chiar miracole vine numai de la El. Totuşi, sufletul nostru se poate opune inspiraţiei divine, ceea ce din păcate se întâmplă des. Sufletul nostru este liber să asculte de indicaţiile spiritului sau să acţioneze după cum îl taie capul ori este influenţat din exterior...

Chiar dacă nu putem demonstra ştiinţific, suntem condamnaţi să credem că sufletul nostru pământesc diferă de spiritul nostru ceresc. Altfel, ar trebui să admitem că fiinţa umană este alcătuită doar din lut, neavând nimic divin în ea. Partea divină din om se numeşte "spirit" şi are o conştiinţă proprie, precum Dumnezeu. De fapt, ea ne conduce viaţa, aşa că este mai conştientă de multe lucruri decât mintea noastră limitată.

Până la urmă, într-un fel, este adevărat că "*omul nu poate nimic fără Dumnezeu*", dacă înţelegem că Dumnezeu este în noi, iar faptele neinspirate de comandorul fiinţei noastre, spiritul, nu vor fi integrate în armonia vieţii universale, ci doar nişte acţiuni stângace, cu efecte imprevizibile şi chiar indezirabile. Sunt mulţi sataniști care pot să facă foarte multe lucruri rele, fără Dumnezeu!

27.02.2011

Spiritul şi sufletul nu sunt acelaşi lucru. Spiritul este farul care luminează drumul sufletului prin intunecatul ocean al ignoranţei. Spiritul este reprezentantul permanent al Divinităţii în om. Singur, sufletul nu ar avea cum să îşi ducă viaţa conform moralei celeste, fiind legat doar de cele pământeşti. Îngerii păzitori din jur îi dau sfaturi bune, dar ei nu pot ţine locul propriului spirit, care conduce vehiculul corporal şi ţine permanent contact cu sufletul. Activitatea îngerilor asupra sufletului este doar ocazională, chiar dacă îl supraveghează mereu de la distanţă. Din aceste considerente, spiritul nu poate fi identic cu sufletul omului. Spiritul trebuie să fie o lumină mereu aprinsă, conştientă de divinitatea sa interioară, gata oricând să îndrume sufletul atunci când se află la anaghie sau într-o dilemă morală.

Cei care susţin că spiritul ar fi identic cu sufletul o fac pentru a simplifica chestiunea continuităţii conştiinţei după moarte. Astfel, ştiind că după moarte rămâne spiritul nemuritor, ei afirmă că sufletul omului este acelaşi spirit, dar "adormit". Dacă însă spiritul ar fi inconştient de divinitatea sa, ar lipsi orice reper sacru din câmpul conştiinţei umane. În niciun caz omul nu se poate baza doar pe învăţăturile exterioare ale preoţilor sau shamanilor. Ce s-ar întâmpla când ele ar lipsi (caz frecvent), ar fi eronate sau răuvoitoare?! Omul ar fi atunci lipsit de orientarea spre calea divină. Dar Dumnezeu nu ne lasă niciodată fără ajutor, iar ajutorul este chiar în noi, bine ascuns, dar de nădejde. Dumnezeul Cosmic este mult prea departe, Îngerii Săi au misiunea de protecţie în ocazii speciale, şi atunci, cine rămâne non-stop la cârma corăbiei sufletului? Spiritul, desigur, această scânteie din Dumnezeire. El este nemuritor. La moarte, sufletul se retrage pe nesimţite în carapacea spiritului, fiind înnobilat cu perspectiva universală a acestuia. Este precum procesul prin care o picătură de apă se scurge în ocean – ea nu se usucă, nu-şi pierde proprietăţile fluide, dar în schimb capătă o viziune mult mai largă asupra vieţii.

19.02.2011

Ia întreabă un autoproclamat "materialist" cum îşi închipuie el că arată gândurile! Sunt ele materiale? Probabil că va nega, considerându-le un simplu efect electric al neuronilor din creier. În realitate, gândurile sunt şi ele materiale, palpabile, dar într-o altă dimensiune subtilă, unde ele apar precum nişte obiecte, cu formă, culoare şi consistenţă. Adevăratul MATERIALISM ar trebui să accepte că totul este material, tot ce există sau ne imaginăm: energia, dorinţele, gândurile, visele etc, toate sunt formate din substanţe de altă natură şi urmând alte legi de compoziţie şi acţiune.

27.01.2011

Adepţii creştinismului "de dreapta" spun că Dumnezeu îi ajută numai pe cei deştepţi, harnici şi sănătoşi. Adevărul e că marile averi se fac mai mult cu draci decât cu îngeri.

15.01.2011

Ştiinţa operează oficial cu două categorii filosofice: **Cunoaştere** şi **Necunoaştere**. Cunoaşterea cuprinde noţiuni, termeni, metode integrate într-o paradigmă ştiinţifică (sistem de gândire). Ceea ce nu este cuprins în paradigmă este clasificat drept Necunoaştere (din lipsă de teorii, metode, aparatură adecvată studiului etc). Paradoxul cunoaşterii ştiinţifice este că, cu cât aflăm mai multe, cu atât se înmulţesc întrebările şi dilemele, devenim conştienţi de limitele ignoranţei noastre. Cum s-ar spune, "dobândim o incultură tot mai vastă". Astfel, se păstrează un echilibru dinamic între Cunoaştere şi Necunoaştere.
Dar mai intervine un factor neaşteptat şi neoficial, numit **Nerecunoaştere** (de către savanţii puşi în faţa unor teorii care folosesc o altă paradigmă). Abordările paranormale, metafizice, spirituale oferă argumente solide care însă, ieşind din modelul ştiinţific, nu pot fi nici infirmate, nici confirmate. Prin urmare, gândirea ştiinţifică modernă este marcată volens-nolens de triada filosofică *Cunoaştere – Necunoaştere – Nerecunoaştere*.

10.01.2011

Banul a fost inventat ca să simplifice schimburile comerciale, nu ca să devină o marfă în sine. Banii sunt o marfă falsă, este ca şi cum ai vinde terenuri pe Marte. Cine vinde bani? Cine îi are în exces şi nu vrea să îi rişte în afaceri. Cămătarii, băncile, instituţiile financiare vând bani – încasând dobânzi. Aşa cum, în trecut, clericii catolici vindeau indulgenţe (iertarea păcatelor), deşi numai Dumnezeu poate acorda mântuirea, gratuit, tot aşa băncile vând bancnote, care ar trebui să fie aproape gratuite, fiind doar nişte simboluri valorice.

Ideal ar fi ca oricine are bani în exces să îi investească, pentru a crea locuri de muncă, plusprodus economic şi bunăstare pentru cât mai mulţi semeni, chiar dacă profitul ar fi minim. Nu doar profitul financiar ar trebui să motiveze investiţiile, ci şi cel social. Dar asta nu intră, din păcate, în vederile doctrinei capitaliste...

Ce este o bancă? O bancă este precum un om sănătos (parazitul) care primeşte sânge de la un om slăbit (donatorul). Profiturile bancare sunt donaţia poporului către clasa bancherilor. Contrar teoriilor economice ale acestei "elite" de îmbogăţiţi, nu se poate concepe o societate realmente sănătoasă clădită pe baza sistemului bancar. Vom şti că omenirea progresează abia când acesta nu va mai fi necesar. Civilizaţia bazată de acumularea de capital se apropie de sfârşit, deşi a funcţionat eficient câteva sute de ani.

Capitalismul se bazează pe impulsurile umane inferioare, cum ar fi lăcomia, frica, egoismul. Aceste porniri primitive nu mai pot sta la baza societăţii viitoare. Indiferent pe ce cale se va ajunge la o nouă ordine mondială, ea va trebui să încurajeze impulsurile nobile ale fiinţei umane, cum ar fi altruismul, iubirea, generozitatea. Cealaltă alternativă este implozia definitivă a civilizaţiei actuale în propria sa cruzime faţă de membrii săi.

07.01.2011

Destinul este o schemă ipotetică. Predestinarea, soarta înseamnă intenţiile spiritului tău de a-şi "face jocurile" numai de el ştiute. Dar cum viaţa nu se identifică, de obicei, cu destinul, tu vei trăi după cum vei crede că este mai bine.

Arhiva ESOTERIKA 2010 > >